

ADRIÀ JULIÀ, BARCELONA, 1974 *Ha presentat exposicions individuals al Museo Tamayo (Mèxic DF), l’Insa Art Space (Seül), l’OCMA (Newport Beach), al LAXART (LA), l’Artists Space (NY), la Room Gallery (Irvine), Sala Rekalde (Bilbao), la Galería Soledad Lorenzo (Madrid), al Sketch (Londres) i La Virreina (Barcelona). També ha participat en exposicions collectives a la Generali Foundation Viena, a l’Akademie der Künste Berlin i a les biennals de Lió 2007, de Mercosur VII i de São Paulo XXIX. Actualment és investigador convidat a la Jan van Eyck Academie i viu entre els Països Baixos i Espanya.*

UTOPIA, OHIO

Prefaci:Una patata, la desfem, la reconstruïm i ens trobem amb una kartoffelklötze.

La temperatura aquí és de 12,39 graus, amb una humitat del 54%. Per que quedi constància anotarem aquestes dades. Melinda Smith

L'exposició *UTOPIA, OHIO* presenta un conjunt d'obres inèdites –entre projeccions de pel·lícules de 16mm, escultures i textos– que giren al voltant de la catàstofe i el fracàs. L'artista pren com a punt de partida la revisió del procés de treball extrínsec i visible, l'anàlisi dels resultats i el recull de situacions i dades originades a partir d'un esdeveniment històric determinat: les desaparegudes comunitats utòpiques del segle XIX basades en els escrits de Charles Fourier. Julià visita la vila d'Utopia, a uns 70 kilòmetres al sud-est de Cincinnati, on l'any 1846 els últims membres d'una breu colònia de fourieristes havien venut un edifici de totxanes –un petit falansteri– a un grup d'espiritualistes que decideix moure'l, totxana a totxana, a la vora del riu Ohio. El 13 de desembre de 1847 els espiritualistes celebraven amb un ball el primer dia del reconstituït edifici, mentre plovia i el riu Ohio creixia fins a provocar la riuada més important en cent anys que acabà per emportar-s'ho tot i tothom per davant. Segons alguns residents actuals d'Utopia, ara es poden sentir veus dels qui celebraven aquella festa i veure'ls sortir del riu i creuar la carretera comarcal.

Melinda Smith, investigadora d'activitats paranormals de l'Est d'Ohio realitza una investigació a l'espai soterrani que pertanyia als utopistes. L'aigua torna a ser la protagonista i les goteres interfereixen en la investigació. Interessat en les interrupcions i imperfeccions naturals, Julià deixa que factors predeterminats o causals dictin el projecte. Per exemple: la durada d'un film ve determinada per la dimensió de la càmera i el tipus de pel·lícula que porta, o bé en una altra situació, la imatge i el so donen protagonisme a les condicions insuficients de llum, o bé les interferències atmosfèriques. Un rodatge arriba al seu punt final quan és interromput per un guarda de seguretat. Les estructures arquitectòniques que Julià proposa no pretenen copiar-ne unes d'existents ni buscar una harmonia de l'espai amb una funció predeterminada i aparent, sinó que proposen ser susceptibles a reaccionar als desplaçaments i als humors dels seus ocupants o visitants sense subordinar-los a un ordre. Els diferents elements de l'exposició generen un conjunt de fantasmes que cartografien, reflecteixen o projecten narratives i proposicions que s'allunyen del món distant al que fan referència. Construeixen un paisatge –sempre lligat a l'activitat humana, la presència i la representació tecnològica de la història i de l'ànima dels objectes– que recorre simultàniament diferents temps.

Amb la col·laboració especial de Débora Antscherl. Agraïments: Chris McCarty, Kevin McCarty, Mary Ellen McCarty, Melinda Smith, Michael McCarty, Dorrie Tattersall, Berto Aussems, Ron Bernstein i Roger Miralles.

ADRIÀ JULIÀ, BARCELONA, 1974 *Ha presentado exposiciones individuales en el Museo Tamayo (México D.F.), Insa Art Space (Seül), OCMA (Newport Beach), LAXART (LA), Artists Space (NY), Room Gallery (Irvine), la Sala Rekalde (Bilbao), la Galería Soledad Lorenzo (Madrid), Sketch (Londres) y La Virreina (Barcelona). También ha participado en exposiciones colectivas en Generali Foundation Viena, Akademie der Künste Berlín y en las bienales de Lyon 2007, Mercosur VII y São Paulo XXIX. Actualmente es investigador invitado en la Jan van Eyck Academie y vive entre los Países Bajos y España.*

UTOPIA, OHIO

Prefacio: Una patata, la deshacemos, la reconstruimos y nos encontramos con una kartoffelklötze.

La temperatura aquí es de 12,39 grados, con una humedad del 54%. Para que quede constancia, anotaremos estos datos. Melinda Smith

La exposición *UTOPIA, OHIO* presenta un conjunto de obras inéditas –películas de 16 mm, esculturas y textos– que giran en torno a la catástrofe y al fracaso. El artista toma como punto de partida la revisión del proceso de trabajo extrínseco y visible, el análisis de los resultados y la recopilación de situaciones y datos originados a partir de un acontecimiento histórico determinado: la desaparición de las comunidades utópicas del siglo XIX basadas en los escritos de Charles Fourier. Julià visita la ciudad de Utopia, a unos 70km al sureste de Cincinnati, donde en 1846 los últimos miembros de una breve colonia de fourieristas que habían vendido un edificio de ladrillos –un pequeño falansterio– a un grupo de espiritualistas que decidieron trasladarlo, ladrillo a ladrillo, a la orilla del río Ohio. El 13 de diciembre de 1847 los espiritualistas celebraron con un baile el primer día del edificio reconstruido, mientras llovía y el río Ohio crecía hasta provocar la mayor riada en cien años que acabó por llevarse todo y todos por delante. Según algunos residentes actuales de Utopia, ahora se pueden oír voces de los que celebraban aquella fiesta, verlos salir del río y cruzar la carretera comarcal.

Melinda Smith, investigadora de actividades paranormales del este de Ohio, realiza una investigación en el espacio subterráneo que pertenecía a los utopistas. El agua vuelve a ser la protagonista y las goteras interfieren en la investigación. Interesado en las interrupciones e imperfecciones naturales, Julià deja que factores predeterminados o causales dicten el proyecto. Por ejemplo: la duración de una película está determinada por la dimensión de la cámara y el tipo de película que lleva; en otra situación, la imagen y el sonido dan protagonismo a las condiciones insuficientes de luz, o bien a las interferencias atmosféricas. Un rodaje llega a su punto final cuando lo interrumpe un guardia de seguridad. Las estructuras arquitectónicas que Julià propone no pretenden copiar unas existentes, ni buscar una armonía del espacio con una función predeterminada y aparente, sino que proponen ser susceptibles a reaccionar a los desplazamientos y humores de sus ocupantes o visitantes sin subordinarlos a un orden. Los distintos elementos de la exposición generan un conjunto de fantasmas que cartografían, reflejan o proyectan narrativas y proposiciones que se alejan del mundo distante al que se refieren. Construyen un paisaje –siempre vinculado a la actividad humana, la presencia y la representación tecnològica de la historia y del alma de los objetos– que recorre simultáneamente temporalidades distintas.

Con la colaboración especial de Débora Antscherl. Agradecimientos: Chris McCarty, Kevin McCarty, Mary Ellen McCarty, Melinda Smith, Michael McCarty, Dorrie Tattersall, Berto Aussems, Ron Bernstein y Roger Miralles.

ADRIÀ JULIÀ, BARCELONA, 1974 *He has held solo exhibitions at the Museo Tamayo (Mexico City), Insa Art Space (Seoul), OCMA (Newport Beach), LAXART (LA), Artists Space (NY), Room Gallery (Irvine), Sala Rekalde (Bilbao), Galería Soledad Lorenzo (Madrid), Sketch (London) and La Virreina (Barcelona). He has also participated in group shows at Generali Foundation in Viena, Akademie der Künste Berlin, and the 2007 Lyon Biennale, 7th Mercosur Biennale, and São Paulo XXIX Biennale. He is currently guest researcher at the Jan van Eyck Academie and lives between the Netherlands and Spain.*

UTOPIA, OHIO

Foreword: A potato, we take it apart, we reconstruct it and we end up with a kartoffelklötze.

The temperature in here is 54.3 degrees, with 56% humidity. So, for the recorder, just note that. Melinda Smith

The exhibition *UTOPIA, OHIO* presents a series of new works –comprising 16 mm films, sculptures and texts– that revolve around the theme of disaster and failure. The artist begins with a revision of extrinsic and visible working processes, analyzing the results and compiling situations and facts rooted in one particular historical event: the disappearance of a 19th-century Utopian community fashioned after the writings of Charles Fourier. Julià takes a trip to the city of Utopia, about 45 miles to the southeast of Cincinnati. Back in 1846, the last members of a short-lived colony of Fourierists sold a brick building –a small phalanstère– to a group of Spiritualists who then decided to relocate it to the banks of the Ohio River, brick by brick. On December 13th, 1847, the Spiritualists held a dance to celebrate the opening of the reconstructed building. It was raining heavily and as the Ohio River rose it eventually caused the greatest flood in one hundred years, sweeping away anyone and anything in its path. Utopia's current residents claim having seen the ghosts of these past partygoers emerging from the river and crossing the county road, as well as having heard their voices.

Melinda Smith, a leading researcher of paranormal activity in Eastern Ohio, carried out an investigation in an area below the ground that belonged to the Utopians. Water once again takes center stage and the leaks become research interference. Interested in interruptions and nature-based imperfections, Julià allows predefined or causal factors to dictate the project. For instance, the duration of a film becomes determined by the size of the camera and the length of the roll of film; in another situation, image and sound give way to insufficient light conditions or atmospheric interference. A film shoot comes to an end when the security guard interrupts. The architectural structures proposed by Julià are not intended to copy existing ones, nor do they seek to deliver harmony between space and a predefined or apparent function. They rather propose to be susceptible to react at the moves and moods of the occupants or visitors that remain unsubordinated to any one specific order. The exhibit's various elements generate a series of ghosts that in turn map, reflect, or project a variety of narratives and proposals that move away from the distant referential origins. Together they chart a landscape –always linked to human activity, to the presence and technological representation of history and the spirit of objects– that can simultaneously span a multiplicity of timeframes.

With the special collaboration of Débora Antscherl. Thanks to: Chris McCarty, Kevin McCarty, Mary Ellen McCarty, Melinda Smith, Michael McCarty, Dorrie Tattersall, Berto Aussems, Ron Bernstein and Roger Miralles.

Normalment no tinc gaire paciència per aquestes coses,
així doncs o fas alguna cosa o toco el dos.